

צידה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל חידו שבווע עם תכנים מגוונים!

צידה לדרך: פרשת לך לך
עלון מס' 110 | התשפ"ג

בְּדֶרֶךְ הַפְּרָשָׁה

'טוב, נאנח הרבי. ובכן, שמע: מישהו הטעה אותך. איני עושה נפלאות, אין בידי לרפא את בנה'. 'לא?!' אם כן, לחנם באתי... סליחה על פי הטרדתי... אה מדוע יש פה תור ארוך כל כך?'

'אסביר לך, אנשים יודעים פי הצרות באות ממרום, ומאמינים שתפילתי מקבלת לפני הבורא ית', וכיכפתי לפעל לבטול הגזרות. גם על בנה נגזרה גזרה, ואני מוכן לפנות אל הבורא ולבקשו שימלא משאלתך וירפא את בנה. אבל אז ישאל הבורא ית': האם הוא עושה רצוני, שמבקש שאעשה רצונו? ומה אוכל לענות?! על כן, מציע אני עסקה: אתה תקבל על עצמך לשמר שבת, פשרות וטהרה, ואני אתפיל לבורא עולם שייעשה רצונה ויבנה יתרפא!'

שמע הבנאי, שקל בדעתו, וענה: 'בענין הכשרות, מכין אני שאין בעיה. נעבר לצמחונות. בענין הטהרה, אשאל בבית. אבל בענין השבת - אין על מה לדבר. אם אסגר את הבנק בשבת, יעזבוני הלקוחות והעסקיסגר!' - 'כרצונך', השיב הרבי.

חזר האיש לביתו, והנה בנו נוטה למות. 'נו, מה היה שם?', שאלה האם המדאגת הבנאי ספר על הפגישה, ועל מה שאמר לו הרב. האם שמעה ונרעשה: 'הבנק חשוב לך יותר מבנה?!' אלו היה הפרופסור קובע שאנו חייבים לנסע עם בננו לאיטליה החמה, ושם יבריא, האם לא היית סוגר את הבנק ונוסע?! אתה רץ מיד לסניף הדאר, ומשגר לרב מברק

"והיה ברכה... ואגדלה שמה..."
בעיר אחת בגרמניה היה יהודי מתבולל, בעל בנק פרטי, ולו בן יחיד. חלה הבן, ואביו הבחיל למטותו רופאים ממוחים, אה קצרה ידם מלהושיעו. המחלה הלכה והחמירה, והילד דעה.

נזכר האב שאביו היה פונה בעת מצוקה לשמש בית הכנסת, שיערה תפילת "מי שברך". הלה לבית הכנסת, פנה אל השמש ושאל כמה תעלה לו ברכה כזו לרפואת בנו. היה שם אורח, יהודי מגליציה שבא לרגל עסקיו. שמע, התענין ושאל: 'בצאנו כבר היית?' - 'צאנו? מה יש בצאנו, בית חולים? פרופסור נודע?!' 'הרבה יותר', השיב היהודי האורח - 'יש שם וונדער ראבינער', רבי פועל ישועות, מחולל נסים, מכל העולם נוהרים ובאים אליו!'. שב האיש לביתו, וספר לאשתו. דחקה בו האשה לנסע, ואכן - יצא לדרך. הטלטל בדרכים, חצה ארצות, עבר מחוזות והגיע לצאנו.

בא לפני הרבי ושטח את מבקשו: בנו חולה, שהרבי ירפאו! חקרו הרבי: 'מאין אתה?' - 'מגרמניה'. 'מה עסוקה?' - 'מנהל בנק'. 'האם הבנק סגור בשבת?' - 'נדאי שלא, כל הבנקים פתוחים בשבת וסגורים ביום א', אף שלי בכללם. יבין הרבי, התחרות קשה, ורב לקוחותי גויים. ובכלל, גם בביתי אין השבת נשמרת'. 'וכשרות?' - 'גם לא, אין בעירי אטליז כשר'. 'וטהרה?' - 'איני יודע מה זה'. הרבי הסביר - 'אה, אז לא'.

שאל הרבי - 'דמי בקור', הסביר. 'אני רואה שאינה מבין. איני רופא ואיני קוסם. רק תוכתי בינה לבין הבורא ית'. אתה קבלת על עצמך לעשות רצונו, והוא עשה רצונה. זה הכל'...

'אה, הבנתי. אז אלו דמי תווה'... - 'לא בקור ולא תווה. איני נוטל פרוטה!' כאלישע, שמאן לקחת כסף מנעמן, כדי להרבות כבוד שמים. כאברהם אבינו, שהחזיר שלל סדום. - 'הרבי לא מכיר את אשתי. היא שלחה אותי, ואני חייבת לתת!' הו... זה נמוק שאין עליו תשובה. אמר הרבי: 'אם כן, היה שלוחי: בבית המדרש יושבים אברכים ולומדים. חלק ביניהם את הכסף, ויברכו את בנה'.

(ע"פ "והגדת" - בראשית)

שאתה מסכים לשלשת התנאים! - 'ואם, כלומר חלילה, הבן לא יבריא?!' - 'אם לא יבריא, חלילה, הספמתי בטלה. ועכשיו, רוצו! מהר הבנקאי ושלח את המברק. כשחזר, כבר הוטב לילד.

כעבור זמן קצר, נרפא. העיר רעשה וגעשה: סניף הבנק נסגר בשבתות, אנשים התענינו על מה ולמה, שמעו את הספור, השתאו והעריכו, והעסקים רק שגשגו. שאלה האשה: 'שלמת לרבי?' הלה לא הבין, והיא הסבירה: 'כמה הוצאת על כל הפרופסורים שלא הועילו מאומה, וכאן, כשה'וונדער ראבינער' רפא, לא שלמת לו פרוטה?! צודקת. יש להודות לו על הישועה ולשלם שכרו.

שב והטלטל בדרכים והגיע לצאנו, מסר 330 מארקים, כדמי הבקור של הפרופסור. 'מה זה?'

בדרך רבותינו

שאר בשרו - לוט, וכפי שמוכר בפרשתנו פרשה שלמה איה אברהם אבינו רדף אחרי המלכים להציל את אחינו לוט, על אף שהיה אדם רשע.

ומעשה אבות סימן לבנים שמטל עלינו עוד לפני שאנחנו דואגים לכל העולם, עלינו לדאוג דבר ראשון לקרובינו הקרובים והרחוקים. לעתים אנו רואים

התשובה המפליאה שהשיב האברהם הצעיר למשגיח של ישיבת ליקווד להסביר את העפוב שלו בדרך לתפלה...

אנו מוצאים בפרשה שאברהם אבינו יצא במסירות נפש להלחם עם ארבעת המלכים בכדי להציל את

רבי הלל זקס זצ"ל

אין אף אחד שיוכל לעזור לה, לכן אני חש שמחובתי לעזור לה". האברה המשיה וציין: "לפעמים אני מספיק להגיע להתפלל בישיבה, אף לעתים העכוב הוא כה גדול עד שאני נאלץ לחפש מנין מאחר יותר במקום אחר".

המשגיח התפעל והתרגש מהתנהגותו האצילית של האברה, ואמר שרגישות מיוחדת זו אכן מתאימה לנכדו של החפץ חיים. עם זאת חש המשגיח גם השתתפות בכאבה של האשה המסכנה ושאל את בן שיחו: "מי היא האשה הזאת, האם היא אלמנה? או האם היא גרושה? גם אני הייתי רוצה לעזור לה". "אוי, לא! חס ושלום!" קרא האברה הצעיר. "יש לה בעל לאשה זו, ובעלה הוא אני"...! פי על כן, מצות גמילות חסדים חלה בראש ובראשונה בביתו של האדם - "ומבשרה לא תתעלם".

אנשים בעלי חסד שעוזרים ומטיבים באופן בלתי רגיל לצבור, אף לפעמים הם שוכחים את המצוה הפשוטה של "ומבשרה לא תתעלם", שתחלה צריה לעזור לבני ביתו ולמשפחתו הקרובה. אם אדם יפקח קצת עיניים יראה שלא חסר צרה בעזרה גם במשפחתו, בראש.

רבי הלל זקס זצ"ל ראש ישיבת "כנסת הגדולה", נכדו של החפץ חיים, למד בצעירותו בכולל שבישיבת ליקווד, אצל מרן אהרן קוטלר זצ"ל. ראשי הישיבה היו גאים בקה שאברה בעל יחוס כזה נמנה על אברכי הכולל, אף עם זאת הבחינו, שלעתים קרובות מגיע האברה באחור לתפלת שחרית, ומפעם לפעם אף מפסיד את המנין לגמרי. הנהגה זו הפליאה אותם, עד שיום אחד קרא לו המשגיח כדי לשוחח עמו על תופעה תמוהה זו, בנוכחות רבי אהרן: "אני תמה על כה שאתה מרבה לאחר לתפלה", פתח המשגיח, והוסיף: "כיצד הנה סבה מגיב לדבר כזה?"

השיב האברה: "מאד הייתי רוצה להגיע תמיד בזמן, אה אין הדבר עולה בידי. בכל בקר בדרך לתפלה, נתקל אני במקרה מעורר רחמים ואיני יכול לעמוד מנגד. המדבר הוא באשה שנתברכה בילדים רבים, ובכל בקר אני שומע את הילדים בוכים, האחד צורח עד שיקבל את הבקבוק שלו, השני צריה להשליח לבית ספרו, השלישי דורש ארוחת בקר וכן הלאה,

מעוניינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: [zaida@kerenh.org.il](mailto:zaida@kerenh.org)

**רוצים את העלון אצלכם?
שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!**

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-1; 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" ברחבי הארץ